

Hans Fróði Hansen og Jákup Mikkelsen steðga einum kekkiskum álopi

Mynd: Jens Kr. Vang

Hans Fróði: Tað stendur væl til við landsliðnum

EMIL L. JACOBSEN

Hans Fróði Hansen hevur nú spælt tveir teir seinastu landsdystirnir í miðverjuni hjá føroyska landsliðnum. Móti Kekkia vardi hann tann langa áleyparan Vratislav Lokvenc frá Sparta Prag, og hesin hevði, eins og restin av kekkiska liðnum, sera fáar møguleikar til at vísa sítt virði.

– Teir vóru so avgjørt til at tosa við, og seinastu løtuna vóru tað vit, sum høvdu trýstíð á teimum. Tað, at vit klára at trýsta eitt so gott lið sum teirra so langt aftur, stendur væl til við føroyska

landsliðnum, helt Hans Fróði aftan á dystin.

– Eg sá ikki málið rættliga – tað kom helst av tí, at innkastið beint áðrenn órógvandi og órkymlaði. Eg hugsaði bara um mín mann, knappliga kom bólturin innfyri, og har stóð ein púra leysur. Har var ikki nóg at gera.

Hans Fróði var eitt sindur vónsvikin av kekkiska liðnum, sum hann hevði væntað sær meira av.

– Hatta eru jú fleiri av fyrimyndunum, sum allir fótbóltspelarar hava, men eingin av teimum vísti tað stóra, segði Hans Fróði

Hansen, sum nú má vera sjálvskrivaður til verjuupp-gávurnar í Litavia og Skotlandi í næsta mánaði.

– Vit skiftu verjuna út aftan á dystin í Estlandi, og verjan hevur eftir mínum tykki staðið væl í teimum báðum dystunum síðani tað. Eg haldi tí ikki, at man kann vænta nakað annað til teir báðar dystirnar, sum koma nú, segði HB-maðurin, sum eftir øllum at døma hevur eina fótbóltslíveru í útlandinum framanfyri sær.

Sum teir flestu munnu vita, var mjørki á Svangaskarði sunnudagin, og til tíðir var tað torført at siggja

úr enda í annan á vøllinum. Hans Fróði Hansen helt tó ikki, at tað ávirkaði so nóg.

– Fyri mín part má eg siga, at eg eftirhendini eri vanur við at spæla í mjørka, m.a. frá Europa Cup. Men sjálvandi órógv var tað eitt sindur, tá tú ikki sært báðar endarnar á vøllinum, og tú ikki altíð sært bóltin, tá hann fer upp í luftina.

Hans Fróði var nøgdur við dystin, liðið og eisini sítt eigna avrik:

– Tá mín maður ikki fær mál, eri eg nøgdur við mítt spæl, segði hann.

Mynd: Álvur Haraldsen

Jens Martin: Vit eru nógv betri nú

Todi Jónsson iðraði seg um, at hann ikki fekk mál burturúr møguleikanum, sum hann fekk frá Una Arge

At siga longu nú, at talan var um eitt trónuskifti millum stólparnar er at taka munin ov fullan. Jens Martin Knudsen royndi í 1992, at Kaj Leo Johannesen fekk ábyrgdina av málverjuplássinum í tveimum HM undankappingardystum á Svangaskarði, men so tók metmaðurin plássid aftur, og burtursæð frá einum undankappingardysti í Gríkkalandi á heysti í 1995 hevur hann havt tað alla tíðina síðani tá, burtursæð frá í venjingardystum, tá venjarin hevur givið Jákup Mikkelsen og eina ferð Bjarna Johansen møguleikan.

Sunnudagin upplivdi Jens Martin Knudsen fyrri fyrstu ferð, at Jákup Mikkelsen tók plássid frá honum á heimavølli – hetta var fyrsta ferðin yvirhøvdur, at Jákup stóð í málinum á Svangaskarði, har hann hevur sitið á beinkinum sjei ferðir – men Jens Martin Knudsen sigur seg ikki vera tann mannin, sum bara gevur skarvin yvir og kastar frá sær, og hann ætlar at gera alt, sum tað ber til, fyri at vinna plássid aftur.

Fyrsta royndin á tí leiðini verður longu í kvöld, tá Jens Martin Knudsen fer saman við Leiftri og Páll Guðlaugsson til Akranesar at spæla landskappingardyst.

Venjingarstøðan er betri

Onkuntíð áður hevur Jens Martin Knudsen givið liðfeløgnum av grovfluni, tí teir síðstu løtuna so at siga hava givið skarvin yvir, soleiðis at móttøðuliðið hevur vunnið stórt.

Tá hevur Jens Martin Knudsen, sum verður mettur at vera sera seriøs ítróttarmaður, sagt, at ov nógvir hava verið í ov vánaligari venjingarstøðu.

Hesa ferðina kom einasta málið í síðstu løtu, men Jens Martin Knudsen heldur á ongan hátt, at orsökina var, at føroyingar vóru farnir niður við høvduinum:

– Yvirhøvdur ikki. Tað var sera uppmuntranandi at siggja, hvussu væl spælarnir vóru fyri, tá teir komu inn at hvíla seg. Eg

skal ikki siga, at teir vóru ómóðir, tí tað vóru teir sjálvandi ikki, men teir vóru ikki og teir gjørdust ongantíð so troystir, at tað gekk út yvir javnvágina á liðnum. Hon var til staðar alla tíðina, og eg ivist onga løtu í, at munurin frá fyrri tveimum og trimum árum síðani og til nú kemst av, at allir spælarnir venja meiri nú og eru tískil betri fyri.

Stóð fastur

Tá tað snýr seg um framrættaða spælið og royndirnar móti móttøðu málinum rokna føroysku áskoðararnir, venjarin og eisini liðfelagarin mest við, at Todi Jónsson skal syrgja fyri hesum. Todi var væl upplagdur, hann bjóðaði fleiri ferðir móttøðumonnunum av, og tað eydnaðist onkra ferðina at sneiða ein og tveir burtur, men so var ov tjúkt fyri, og tá teir ikki fingi fatur á honum á lógigan hátt, so togaðu teir í troyggi, og ta eina ferðina, tá onnur erman var togað av føroyska álopessinum, skreðnaði kragin um hálsin eitt fitt petti niður.

– Eg iðri meg um, at tað ikki eydnaðist mær at skora tíðliga í 2. hálvleiki. Uni Arge fór framvið einum í høgru og legði flatt innfyri. Eg sá bóltin væl, eg var á veg fram til hansara, og málið var púra opið at stýra bóltinum inni, men fótturin stóð fastur í svørinum, og so fór bólturin framvið.

Ei undur í at Todi Jónsson iðraði seg. Um hann hevði skorað, og um Føroyar høvdu vunnið 1-0, so kundi hann spent bringuna eyka úr sær, tá hann í dag møtir til venjingar saman við liðfeløgnum í FCK, sum høvdu okkurt umbóðið á danska landsliðnum sum 19. august í Prag tapti 1-0 móti Kekkia. Todi Jónsson og FCK skulu sunnudagin spæla á úti-vølli í Gladsaxe móti AB, sum verður roknað millum bestu fótbóltsliðini í Danmark. **jh**